

себе си пазеше. И затова въ блатото винаги имаше разправи и раздори.

* * *

Единъ день всички животни, като видѣха, че така не може да се живѣе, се събраха и решиха да си избератъ управникъ, който да се грижи за реда и спокойствието въ блатото. Всички бѣха съгласни, но кого да избератъ?

„Който най-хубаво пѣе“, каза врабчето, което желаше да бжде избрано. И то почна да чурулика.

„Не“, каза водниятъ паякъ, „който най-хубаво танцува“. И той искаше да бжде избранъ и започна съ дългитѣ си крака да танцува.

„Не, не, който спи най-много“, каза дъждовникътъ, който току-що бѣше се пробудилъ отъ зимния си сънъ.

„Който има най-красива перошина“, извика юрдечката и започна да се чисти, за да стане още по-хубава.

„Деца“, извика единъ старъ шаранъ, „вие говорите глупости. Този, когото ще изберете за управникъ, трѣбва да е пѣргавъ, за да може бърже да обикаля и наглежда цѣлото блато. Да се надбѣгваме — който прѣвъ стигне отвѣдния брѣгъ, той ще бжде избранъ за управникъ“.

„Имашъ право!“ извикаха одобрително всички животни. —

„Едно, две, три!“ изкомандува шаранътъ и всички се спустнаха. Водниятъ паякъ правеше голѣми скокове, юрдечката гребеше въ водата, врабчето махаше крила, лисицата тичаше по брѣга, дъждовникътъ се търкаляше изъ тинята. . . Кой ли ще стигне прѣвъ?

Не тичаше само едно животно. То седеше тържествено върху единъ камъкъ и кокореше очи въ водата, чиито вълни плискаха отъ движението на животнитѣ. Това бѣше жабата.

Въ мигъ щъркелъ я сграбчи и издигна, за да занесе тлъсто ядене на жена си.

Крякайки, тя се мжчеше да се отърве отъ ужасния клонъ на неприятеля си. И наистина, когато поиска да си поеме въздухъ, тя се изплъзна и тупъ! — на земята, или по-право върху единъ голѣмъ листъ, точно на другия брѣгъ на блатото.